

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **V. D. N.**
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
ubytování zajištěno na adrese X

zastoupený advokátem Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. MV-143295-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-134943-6/SO-2017, se ruší a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 11 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. MV-143295-4/SO-2021, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 8. 2021, č. j. OAM-39971-64/ZM-2019, MV-112084-29/OAM-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedeným rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2012 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. v prvním žalobním bodě namítl, že ministerstvo odůvodnilo prvostupňové rozhodnutí tím, že obdrželo sdělení budoucího zaměstnavatele o nezájmu žalobce zaměstnat z důvodu zdlouhavosti řízení a opatření Ministerstva zdravotnictví.
2. Žalobce tento právní závěr žalované odmítá poukazem na to, že má podepsanou platnou pracovní smlouvu a pouhé sdělení společnosti QUAHU build s.r.o. (dále jen „budoucí zaměstnavatel“ nebo též „zaměstnavatel“ či „společnost“) na tomto závazku nic nemění, neboť jím sdělené důvody nelze podřadit pod řádné ukončení platnosti podepsané pracovní smlouvy, jež je proto stále platná. Žalobce dále uvádí, že žalovaná tuto odvolací námitku neshledala důvodnou, že sice připustila, že pracovní smlouva je nadále formálně platná, ale dospěla k závěru, že v řízení před ministerstvem bylo prokázáno, že ze strany budoucího zaměstnavatele žalobce již neexistuje vůle dostát právům a povinnostem z této smlouvy vyplývajících a žalobce neprokázal, že se bude domáhat platnosti pracovní smlouvy, a toho, aby ho budoucí zaměstnavatel po příjezdu na území České republiky zaměstnal. Žalovaná pak dále uvedla, že vztah mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem je vztahem soukromoprávním, předmětem tohoto řízení není zkoumat realizaci práv vyplývajících z uzavřené pracovní smlouvy. Pro potřeby řízení o žádosti žalobce je dostačující zjištění, že budoucí zaměstnavatel již nemá zájem žalobce zaměstnat a žalobce by po příjezdu na území nemohl plnit účel pobytu zaměstnanecké karty, kterým je výkon závislé práce u zaměstnavatele, což zcela jistě konstituuje jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území a tedy důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
3. Tento závěr žalované žalobce rozporuje tvrzením, že pracovní smlouva není jen „formálně platná“, jak tvrdí žalovaná, ale je stále platná a bez jakýchkoli změn zavazuje obě smluvní strany. Toho si je vědom i budoucí zaměstnavatel, s nímž zástupce žalobce jednal, který si uvědomuje, že po příjezdu žalobce bude muset závazky vyplývající ze smlouvy splnit a umožnit žalobci výkon zaměstnání v souladu s pracovní smlouvou. Z přípisu zaměstnavatele nevyplývá neexistence vůle dostát právům a povinnostem z pracovní smlouvy. Zaměstnavatel pouze uvedl, že vzhledem k zdlouhavosti řízení a ochranným epidemiologickým opatřením již nemá o žalobce zájem, což ale neznamená, že nedodrží svoje povinnosti vyplývající z uzavřené pracovní smlouvy, pokud bude žalobci zaměstnanecká karta vydána. Pokud z přípisu budoucího zaměstnavatele chtělo ministerstvo učinit právní závěr, že zaměstnavatel je rozhodnutý nedodržet svoje závazky plynoucí z pracovní smlouvy, měl v souladu s § 3 zákona č. 500/2006 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyslechnout zástupce zaměstnavatele a postavit najisto, zda skutečně pracovní smlouvu nedodrží a poruší svoje smluvní závazky. Žalobce se nemusí domáhat platnosti pracovní smlouvy, neboť ta je platná. Jestliže

žalovaná vytýká žalobci, že neprokázal, že se bude domáhat toho, aby ho zaměstnavatel fakticky zaměstnal, jde o situaci předpokládanou v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy správní orgán ověřuje údaje uvedené v žádosti, v tomto případě údaj skutečného výkonu zaměstnání po příjezdu na území. Mělo-li ministerstvo o tomto pochybnosti, mělo vyzvat žalobce k pohovoru nebo předložení dokladů, které by potvrdily, že se faktického zaměstnání bude domáhat a že zaměstnavatel v případě příjezdu žalobce dodrží svoje závazky vyplývající z platné pracovní smlouvy. K tomu měl žalobci stanovit přiměřenou lhůtu a teprve na základě takového ověření údajů uvedených v žádosti měl zaměstnaneckou kartu buď udělit, nebo žádost zamítnout, avšak podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

4. V druhém žalobním bodě žalobce tvrdí, že za situace, kdy ministerstvo považovalo pracovní smlouvu za neplatnou, nezavazující žalobce ani zaměstnavatele, by šlo o vadu, na kterou mělo žalobce upozornit a vyzvat ho k jejímu odstranění. Ze samotného sdělení budoucího zaměstnavatele však neplatnost nebo nezávaznost předložené pracovní smlouvy nevyplývá. V této souvislosti žalobce připomněl odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná k této odvolací námitce uvedla, že v posuzovaném případě nejde o vadu žádosti, k jejímuž odstranění měl být žalobce vyzván dle § 45 správního řádu. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, mezi nimiž bylo i sdělení budoucího zaměstnavatele ze dne 8. 7. 2021, z něhož ministerstvo vycházelo. Žalobci i jeho zástupci byla skutečnost, že budoucí zaměstnavatel již nemá zájem žalobce zaměstnat, známa již v řízení před ministerstvem, a to z doručeního vyrozumění ze dne 12. 7. 2021. Žalobce ani jeho zástupce tuto nastalou situaci neřešil, ministerstvem zjištěný skutkový stav nerozporoval a ani na formální platnost pracovní smlouvy nepoukazoval. Žalobce v žalobě tuto situaci přirovnává k tomu, když některá jiná náležitost vzhledem k délce řízení pozbyla aktuálnosti a správní orgán vyzývá k jejímu opětovnému předložení, např. v případě cizozemských rejstříků trestů nebo dokladů o zajištění ubytování. I v tomto případě mělo ministerstvo postupovat dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce proto nesouhlasí s podřazením jeho situace pod pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, protože závažnou překážkou je situace, kdy je zjevné, že cizinec zaměstnání skutečně fakticky nebude moci vykonávat, tj. např. kdy zaměstnavatel prokazatelně ukončí svoji činnost nebo bude pracovní smlouva zrušena způsobem předpokládaným zákonem.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasí, neboť nepřináší žádnou relevantní argumentaci, odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a konstatuje, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a nedošlo ani k porušení základních zásad správního řízení. Postup podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 156 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců byl v souladu se zákonem, neboť ve vydání zaměstnanecké karty žalobci brání jiná závažná překážka pobytu cizince na území, spočívající ve skutečnosti, že žalobce nemůže být zaměstnán na volné pracovní pozici, jejíž číselné označení uvedl do úředního tiskopisu, když budoucí zaměstnavatel žalobce již nemá zájem ho zaměstnat a žalobce by nemohl plnit účel svého pobytu na území.

Skutková zjištění vyplývající ze správního spisu

6. Žalobce podal dne 27. 6. 2019 u Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, k níž přiložil originál

pracovní smlouvy (bez data), kterou uzavřel se svým budoucím zaměstnavatelem na druh práce: Pracovník čištění budov – ostatní pracovníci povrchového čištění budov, s nástupem do práce 3. den po příjezdu do České republiky na základě vydaného povolení zaměstnanecké karty, přičemž den nástupu zaměstnance do práce se považuje za den vzniku pracovního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou.

7. Ministerstvo přípisem ze dne 7. 9. 2020 vyzvalo žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, v němž mj. uvedlo, že v řízení o žádosti žalobce byla předložena pracovní smlouva, v níž je uvedeno jako místo výkonu práce „celé území České republiky“, jež je však odlišné od místa výkonu práce uvedeného v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty u volného pracovního místa pod číslem 15 501 250 774 - „Libušská 319/126, Praha 4“. Tento rozpor brání vydání zaměstnanecké karty. Ministerstvo žalobce poučilo o tom, že nedojde-li ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy k odstranění tohoto rozporu, bude žádost žalobce zamítnuta. Přípisem ze dne 11. 9. 2020 požádal zástupce žalobce o prodloužení lhůty do 31. 10. 2020. Žádost odůvodnil tím, že žalobce stále usiluje o vydání zaměstnanecké karty a jeho zaměstnavatel jej hodlá stále zaměstnat, nicméně není v silách žalobce ani jeho zaměstnavatele zjištěný rozpor odstranit ve stanovené lhůtě, neboť doklad, který bude předkládán k žádosti a bude odstraňovat rozpor vytýkaný správním orgánem, jenž musí být podepsán jak zaměstnavatelem, tak i zaměstnancem, bude zaslán do Vietnamu a následně zpět do České republiky. Ministerstvo žádosti vyhovělo a řízení přerušilo, přičemž v běžící lhůtě žalobce dne 13. 10. 2020 založil do spisu dodatek k pracovní smlouvě z téhož dne o změně místa výkonu práce na „Libušská 319/126 Praha 4“.
8. Ministerstvo rozhodnutím datovaným rovněž dne 13. 10. 2020 žádost žalobce dle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítlo, jelikož žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je dále sdělení budoucího zaměstnavatele ze dne 5. 11. 2020, v němž mj. uvádí, že v sídle v Praze 4 působí řada dalších firem s obdobným předmětem podnikání, kterým však budoucí zaměstnavatel nemůže z důvodu nedostatku zaměstnanců konkurovat. Proto žádá o kladné vyřízení zaměstnaneckých karet. Na dokreslení situace uvedl, že nahlásil další volná pracovní místa a snaží se bezvysledně získat pracovníky z řad Vietnamců, kteří již v České republice pobývají. Situace je však taková, že o takové zaměstnance je velký zájem mezi všemi vietnamskými zaměstnavateli, takže získat pracovníky přímo na území České republiky v oboru jeho činnosti je prakticky nemožné.
9. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 1. 2021 bylo rozhodnutí ministerstva zrušeno, neboť žalovaná dospěla k závěru, že ministerstvo žádost žalobce zamítlo na základě již neaktuálního skutkového stavu, když rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v též den, kdy mu byl doručen dodatek k pracovní smlouvě, podle kterého došlo ke změně místa výkonu práce.
10. Ministerstvo pokračovalo v řízení a dne 17. 3. 2021 zaslalo budoucímu zaměstnavateli dotaz, zda s ohledem na situaci vzniklou v souvislosti s výskytem nemoci způsobené virem označeným jako COVID-19 hodlá i nadále zaměstnávat cizince uvedené v příloze (mj. i žalobce). V odpovědi ze dne 19. 3. 2021 potvrdil budoucí zaměstnavatel stálý zájem o zaměstnání cizinců, včetně žalobce. Dne 8. 4. 2021 vyrozumělo ministerstvo zástupce žalobce (doručeno dne 12. 4. 2021) o tom, že dne 25. 5. 2021 bude jako svědek slyšen budoucí zaměstnavatel žalobce. Z protokolu o výsledku jednatele společnosti Ing. N.

V. Q., jehož se zástupce žalobce nezúčastnil, vyplývá, že na dotaz ministerstva „kolik nových zaměstnanců v současné době poptáváte“ odpověděl, že „*4 lidi jim nyní odpadli, už nemají zájem, protože tento proces schvalování zaměstnaneckých karet trvá dlouho. Zůstali nám 3, kteří se nám budou hlásit na pozici pomocného zedníka. Poptáváme pozici pomocného zedníka na stavbě. Předtím jsme poptávali čištění povrchů stavby.*“ Dne 8. 7. 2021 bylo ministerstvu doručeno další sdělení společnosti navazující na předchozí dotaz ministerstva ze dne 17. 3. 2021, v němž uvedla, že o zaměstnávání žadatelů z Vietnamu, na které se ministerstvo dotazovalo, v současnosti nemá zájem, protože řízení o jejich žádostech trvá příliš dlouho a nyní zjistila, že ani v případě povolení zaměstnanecké karty nemůže z Vietnamu přicestovat a nastoupit do zaměstnání, protože to zakazují ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví.

11. Dne 12. 7. 2021 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy (14. 7. 2021). Za podklady, z nichž bude ministerstvo při posouzení žádosti vycházet, byla mj. uvedena i pracovní smlouva, ze které vyplývá, že žalobce má pracovat na pozici „Pracovník čištění budov“, a sdělení jednatele společnosti ze dne 8. 7. 2021, dle kterého společnost již nemá zájem žalobce zaměstnat. Na tuto výzvu nebylo ze strany zástupce žalobce reagováno.
12. Dne 9. 8. 2021 ministerstvo žádost žalobce znovu zamítlo a zaměstnaneckou kartu dle §46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žalobci nevydalo, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území, spočívající v tom, že žalobce nemůže být ve skutečnosti zaměstnán na volné pracovní pozici či místě, jehož číselné označení uvedl do tiskopisu své žádosti. Nehodlá-li zaměstnavatel, jenž toto volné místo nahlásil, žalobce na takovém místě zaměstnat, nelze žalobci kartu vydat, neboť by nemohl plnit účel svého pobytu na území. V dané věci žalobce k žádosti připojil povinnou náležitost, jíž je pracovní smlouva. Ta však sama o sobě neprokazuje, že žadatel bude skutečně tento účel plnit, je pouze předpokladem, aby jej mohl plnit. Nemá-li zaměstnavatel, s nímž cizinec uzavřel takovou smlouvu, již zájem cizince z jakéhokoli důvodu zaměstnat, je zřejmé, že žadatel nebude plnit účel pobytu (zaměstnanecké karty). Odpadá tak základní důvod, pro který by žadateli mělo být umožněno pobývat na území.
13. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2021 žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ministerstva, když se plně ztotožnila s důvody, jež ministerstvo vedly k zamítnutí žádosti žalobce a nevydání zaměstnanecké karty, pouze s tím rozdílem, že oproti ministerstvu vyhodnotila pracovní smlouvu jako formálně platnou (viz body 1 a 2).

Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. uvedli, že na konání jednání netrvalí. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy

nad rámec toho, co plyne ze správního spisu, ostatně žádné další důkazní návrhy uplatněny nebyly.

16. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „[P]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
17. Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „[Ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud (...) **uzavřel pracovní smlouvu** (...).“
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona: „[m]inisterstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
19. Ministerstvo a žalovaná pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců podřadily na základě skutkového stavu, z něhož při vydání svých rozhodnutí vycházely, faktickou nemožnost žalobce pracovat pro budoucího zaměstnavatele na pozici specifikované v žádosti, a to z důvodu opadnutí zájmu budoucího zaměstnavatele žalobce zaměstnat. Současně uvedly, že žalobce ani neprokázal, že se bude domáhat toho, aby ho budoucí zaměstnavatel po příjezdu do České republiky zaměstnal.
20. Soud si je vědom toho, že pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je možno podřadit rozličné situace, což však neznamená, že správní orgány mohou nevydat zaměstnaneckou kartu z jakéhokoliv důvodu. Vždy platí, že ministerstvo i žalovaná musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda zjištěné okolnosti ve svém souhrnu dosahují takové intenzity, že je skutečně lze považovat za závažnou překážku pobytu cizince na území. Správní orgány se v daném případě nastalou okolností zabývaly, avšak tuto podle názoru soudu vyhodnotily nesprávně.
21. Za situace, kdy ani žalovaná nezpochybnila, že předložená pracovní smlouva nebyla ukončena a je stále platná, bylo třeba z této pracovní smlouvy vycházet. Proto pouhý nezáměr zaměstnavatele žalobce zaměstnat, navíc vyjádřený v přípise určenému správnímu orgánu, nikoliv žalobci, není bezpochyby právním úkonem, který by na platnosti předložené pracovní smlouvy cokoliv měnil.
22. Jestliže tedy žalobce předložil platnou pracovní smlouvu uzavřenou s budoucím zaměstnavatelem, splnil tím základní podmínku dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Budoucí zaměstnavatel se proto nemůže z této smlouvy vyvázat toliko jednostranným prohlášením, že o zaměstnávání žalobce již nemá zájem. S ohledem na uvedené soud konstatuje, že neformální vyjádření nezájmu zaměstnavatele není při platně uzavřené pracovní smlouvě překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Závěr ministerstva a žalované o existenci jiné závažné překážky tak nemůže obstát.
23. Soud tak k prvnímu žalobnímu bodu uzavírá, že správní orgány nedostatečně zohlednily konkrétní okolnosti případu, neboť vyšly pouze z jednostranného sdělení budoucího zaměstnavatele o tom, že již nemá o zaměstnání žalobce zájem, a dále z toho, že žalobce neprokázal, že se proti postupu zaměstnavatele hodlá bránit. K posledně uvedenému soud poznamenává, že za platnosti pracovní smlouvy k takovému jednání žalobce ani neměl žádný důvod.

24. Soud nad rámec nezbytného odůvodnění dodává, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017, na jehož závěry žalovaná (a před ní i ministerstvo) v napadeném rozhodnutí odkazovala, nicméně je toho názoru, že ve věci řešené Nejvyšším správním soudem šlo o jiný skutkový základ (o agenturní zaměstnávání, kdy by cizinec fakticky nastoupil a konal práci pro jinou než uvedenou společnost, a bylo proto vyloučeno, aby cizinec naplnil účel svého pobytu, jímž byl výkon závislé u zaměstnavatele a v místě uvedeném v žádosti). V nyní posuzované věci však měl být žalobce zaměstnán u jednoho a téhož zaměstnavatele.
25. Druhou žalobní námitku poukazující na vadný postup správních orgánů však soud neshledal důvodnou. Žalobcem rozporovaný závěr ministerstva o neplatnosti pracovní smlouvy korigovala žalovaná tím, že pracovní smlouvu vyhodnotila jako platnou, a proto nebylo v tomto ohledu třeba činit žádné procesní úkony např. v podobě výzvy k odstranění vady žádosti, jak tvrdí žalobce. Soud pak nepřehlédl a žalobci tímto připomíná, že ministerstvo včas vyrozumělo žalobce o plánovaném výsledku jednatele společnosti, která zůstala ze strany žalobce, resp. jeho zástupce oslyšena, navzdory tomu, že právě v rámci tohoto výsledku mohl zástupce žalobce klást jednatele společnosti potřebné dotazy. Ministerstvo pak ve výzvě ze dne 12. 7. 2021 o možnosti žalobce seznámit se s podklady pro rozhodnutí výslovně obeznámilo s tím, že podkladem rozhodnutí bude pracovní smlouva, v níž je jako zaměstnavatel označena předmětná společnost, i její stanovisko ze dne 8. 7. 2021, v němž vyjádřila nezájem žalobce v budoucnu zaměstnat. Z postupu ministerstva je tak zcela patrné, že žalobci umožnilo nejenom přítomnost při výsledku jednatele společnosti, ale také zaujmout své stanovisko k podkladům pro rozhodnutí, čehož však žalobce nevyužil, výsledku jednatele společnosti se nezúčastnil a na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě nereagoval, nepředestřel tak svůj náhled na věc, ani nenabídl žádné důkazy. Nicméně v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí se žalobci otevírá cesta, aby své výhrady uplatnil v novém řízení.

Závěr a náklady řízení

26. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně aplikovala institut jiné závažné překážky pobytu na území. Soud proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměla ve věci úspěch. Žalobci, který byla ve věci zcela úspěšný, přiznal soud právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty představuje jednak soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta ve výši 6 800 Kč. Odměna advokáta zahrnuje dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7

s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 28. února 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu